

Sygn.akt III AUa 594/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bohdan Bieniek (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SO del. Marzanna Rogowska

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 września 2014 r. w B.

sprawy z odwołania L. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawczyni L. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 lutego 2014 r. sygn. akt III U 1009/13

zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 23 października 2013r. i przyznaje L. R. prawo do emerytury nauczycielskiej od dnia 26 września 2013r.

Sygn. akt III AUa 594/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 23 października 2013 r. powołując się na przepisy ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r., Nr 97 poz. 674 z późn. zm.) odmówił L. R. przyznania prawa do emerytury, z uwagi na fakt, iż w dacie zgłoszenia wniosku tj. 29.08.2013 r. pozostawała ona w zatrudnieniu.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła L. R. domagając się jej zmiany oraz przyznania prawa do emerytury. Wskazała, iż decyzja organu rentowego jest niezrozumiała i krzywdząca. Podała, iż przepisy prawa dotyczące uzyskania emerytury nie zakazują ponownego podjęcia pracy. Podkreśliła, iż między ustaniem stosunku pracy, a podjęciem nowej zachowana była przerwa w zatrudnieniu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, przywołując zasadniczo argumentację wskazaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z dnia 20 lutego 2014 roku oddalił odwołanie L. R.. Sąd I instancji ustalił, że L. R. urodzona (...) była zatrudniona na stanowisku nauczyciela w następujących okresach: od 1.09.1982 r. do 31.08.1995 r. w Szkole Podstawowej nr (...) w Ł., w pełnym wymiarze czasu pracy; od 06.11.1995 r. do 22.12.1995 r. w Szkole

Podstawowej nr (...) w Ł., w wymiarze 9/18 etatu tygodniowo; od 08.01.1996 r. do 31.01.1996 r. w Szkole Podstawowej nr (...) w Ł., w wymiarze 9/18 etatu tygodniowo, od 1.09.1993 r. do 31.08.1994 r. w Liceum Plastycznym im. W. K. w Ł., w wymiarze 4/18 etatu; od 1.09.1994 r. do 31.08.1995 r. w Liceum Plastycznym im. W. K. w Ł., w wymiarze 6/18 etatu; od 1.09.1995 r. do 30.08.2013 r. w Liceum Plastycznym im. W. K. w Ł. w wymiarze 18/18 etatu; od 1.09.2013 r. - zatrudniona jest w Liceum Plastycznym im. W. K. w Ł. w wymiarze 18/18 etatu.

Z dalszych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że stosunek pracy łączący odwołującą z Liceum Plastycznym im. W. K. w Ł. został rozwiązany 30.08.2013 r. na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela. Dnia 26.09.2013 r. L. R. złożyła wniosek o emeryturę. Decyzją z 23.10.2013 r. - obecnie zaskarżoną - organ rentowy odmówił przyznania jej prawa do emerytury wskazując, iż w dacie zgłoszenia wniosku tj. 29.08.2013 r. odwołująca pozostawała w zatrudnieniu.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że stosownie do art. 88 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (t.j. Dz. U. z 2006 r., nr 97, poz. 674 ze zm.), dalej jako Karta Nauczyciela, nauczyciele mający trzydziestoletni okres zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze, zaś nauczyciele szkół, placówek, zakładów specjalnych oraz zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich - dwudziestopięcioletni okres zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze w szkolnictwie specjalnym, mogą - po rozwiązaniu na swój wniosek stosunku pracy - przejść na emeryturę. W myśl ust. 1a nauczyciele spełniający warunki określone w ust. 1 mogą przejść na emeryturę również w wypadku rozwiązania stosunku pracy lub wygaśnięcia stosunku pracy w okolicznościach określonych w art. 20 ust. 1, 5c i 7. Sąd Okręgowy zwrócił również uwagę na ust. 2a ww. ustawy wskazujący na warunki zachowania prawa do przejścia na emeryturę bez względu na wiek przez nauczycieli urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r.

Sąd pierwszej instancji podał, że w niniejszej sprawie kwestią bezsporną był fakt legitymowania się przez odwołującą trzydziestoletnim okresem zatrudnienia, w tym 20- letnim stażem pracy wykonywanej w szczególnym charakterze, jak również fakt przekazania przez nią środków zgromadzonych na rachunku OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Kwestię sporną stanowił natomiast fakt spełnienia przez odwołującą przesłanki rozwiązania stosunku pracy o której mowa w art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela, co warunkowało możliwość ustalenia prawa do emerytury na podstawie ww. ustawy.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy podkreślił, że w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych wywołanym wniesionym odwołaniem Sąd nie rozstrzyga o zasadności odwołania lecz o prawidłowości zaskarżonej decyzji. W myśl art. 477⁸ § 2 k.p.c., art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz art. 477^{14a} k.p.c. rozstrzygnięcie Sąd odnosi się do decyzji, a przedmiot, zakres rozpoznania i orzeczenie sądu wyznacza jego treść. Ponadto Sąd rozpoznając sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych na skutek odwołania od orzeczenia organu rentowego dysponuje swobodną oceną dowodów zarówno tych zgromadzonych w postępowaniu przed organem rentowym, jak i bezpośrednio przed Sądem. Oznacza to, że Sąd nie jest związany ustaleniami organu rentowego, nie tylko co do stanu faktycznego, ale również co do jego oceny w kontekście obowiązujących przepisów.

Na podstawie wyjaśnień odwołującej L. R. Sąd Okręgowy ustalił, iż odwołująca w 2009 r. otrzymała pismo z ZUS informujące ją, że spełnia wszystkie warunki umożliwiające jej przejście na emeryturę bez względu na wiek i po rozwiązaniu stosunku pracy może złożyć wniosek o naliczenie i ustalenie emerytury. Wskazała, że w związku z tym, iż w tym roku kończyła się kadencja dyrektora szkoły złożyła stosowne pismo do organu prowadzącego o rozwiązanie stosunku pracy z dniem 30 sierpnia 2013 r., gdyż jest to termin wskazany dla dobrego funkcjonowania instytucji. Odwołująca dodała, iż 30 sierpnia 2013 r. otrzymała rozwiązanie stosunku pracy, ale w trakcie wakacji podjęła decyzję aby jeszcze raz kandydować na stanowisko dyrektora. W związku z tym, iż wygrała konkurs, z dniem 2 września 2013 r. podpisała umowę o pracę i została powołana na stanowisko dyrektora. Wskazała, iż wniosek wypełniła co prawda trzydziestego ale ponieważ nigdzie nie było wskazane, kiedy ma ten wniosek złożyć, a na początku roku jest nawał pracy, wniosek złożyła 26.09.2013 r.

Nadto na podstawie akt osobowych odwołującej Sąd pierwszej instancji ustalił, iż na podstawie umowy o pracę z 31.08.1993 r. odwołująca została zatrudniona w Państwowym Liceum (...) w Ł. na stanowisku nauczyciela matematyki. Stosunek pracy był przedłużany na podstawie kolejnych umów o pracę z 30.08.1994 r. oraz z 28.08.1995 r. Z dniem 1.09.1995 r. Dyrektor Państwowego Liceum (...) w Ł. powierzył odwołującej funkcję wicedyrektora Państwowego Liceum (...) w Ł.. W związku z uzyskaniem przez odwołującą stopnia nauczyciela mianowanego, 6.10.2000 r. odwołująca została zatrudniona w Państwowym Liceum (...) na podstawie mianowania. Z dniem 1.09.2003 r. powierzono jej stanowisko dyrektora Liceum Plastycznego w Ł..

W piśmie z 7.06.2013 r. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego wskazał, iż przychyła się do wniosku odwołującej o rozwiązanie stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę oraz rozwiązuje z nią stosunek pracy w Liceum Plastycznym im. W. K. w Ł.- zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 1 Karty Nauczyciela. Na skutek wygranego konkursu, pismem z 25.07.2013 r. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego powierzył odwołującej stanowisko dyrektora Liceum Plastycznego im. W. K. w Ł. od 1.09.2013 r. do 31.08.2018 r. W dniu 26.08.2013 r. odwołująca złożyła podanie do Dyrektora Liceum Plastycznego w Ł. o zatrudnienie jej w przedmiotowej szkole na stanowisku nauczyciela matematyki. W dniu 30.08.2013 r. (tj. w dniu upływu okresu wypowiedzenia stosunku pracy) odwołująca zawarła umowę o pracę, na mocy której została zatrudniona w Liceum Plastycznym im. W. K. w Ł. na stanowisku nauczyciela matematyki. Umowa została zawarta na czas określony od 1.09.2013 r. do 31.08.2018 r., przy czym dzień rozpoczęcia pracy wyznaczono na 2.09.2013 r.

Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezasadne. Na wstępie swoich rozważań podkreślił, iż do uzyskania emerytury z art. 88 Karty Nauczyciela należy spełnić przesłanki związane z ogólnym okresem zatrudnienia i okresem pracy nauczycielskiej oraz rozwiązać uprzednio na swój wniosek stosunek pracy lub też spełnić warunki wskazane w art. 88 ust. 1a ustawy. Warunkiem sine qua non przejścia na emeryturę jest uprzednie rozwiązanie na swój wniosek stosunku pracy (ewentualnie spełnienie warunku z art. 88 ust. 1a ustawy), zatem przyjąć należy, iż data rozwiązania stosunku pracy jest najwcześniejszą możliwą datą przyznania emerytury.

W niniejszej sprawie odwołująca nieprzerwanie pozostawała w stosunku pracy (pierwotnie do 30.08.2013 r., a następnie od 30.08.2013 r., przy czym umowa została zawarta na okres od 1.09.2013 r. do 31.08.2013 r. z określeniem daty rozpoczęcia pracy na dzień 2.09.2013 r.). Umowy o pracę z 30.08.2013 r. nie zawarto z odwołującą jako z emerytką, gdyż w dacie jej sporządzania odwołująca nie legitymowała się takim statusem. Zawarcie tego typu umowy wymagałoby stwierdzenia decyzją organu rentowego uprawnienia emerytalnego odwołującej, co jednak nie nastąpiło. Sąd I instancji podkreślił, iż tylko spełnienie wszystkich przesłanek koniecznych do nabycia emerytury uruchamia jej wypłatę poczynając od dnia powstania prawa do tego świadczenia, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu- art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2013.1440 z późn zm.).

Sąd pierwszej instancji wskazał, że odwołująca, zarówno 30.08.2013 r., jak i 26.09.2013 r. nie spełniała warunku rozwiązania stosunku pracy, gdyż w obu wskazanych datach pozostawała w zatrudnieniu. Kwestią istotną jest, iż odwołująca nie wyczekiwała z nawiązaniem kolejnego stosunku pracy do wydania przez organ rentowy decyzji w kwestii wnioskowanego świadczenia emerytalnego, a co więcej starania o nawiązanie kolejnego stosunku pracy rozpoczęła na długo przed rozwiązaniem poprzedniej umowy, o czym świadczy udział w konkursie na dyrektora szkoły, wniosek z 26.08.2013 r. o zatrudnienie jej na stanowisku nauczyciela matematyki, a przede wszystkim umowa o pracę podpisana w dniu upływu okresu wypowiedzenia poprzedniego stosunku pracy. Bez znaczenia jest przy tym, zdaniem Sądu fakt, iż strony jako datę nawiązania stosunku pracy ustaliły dzień 1.09.2013 r. a rozpoczęcia pracy 02.09.2013 r. gdyż wynikało to jedynie z faktu, iż dzień 30.09.2013 r. przypadał wówczas w piątek, zaś 2.09.2013 r. w poniedziałek.

Zdaniem Sądu Okręgowego, odwołująca niezasadnie stara się nadać rozwiązaniu stosunku pracy, który nastąpił 30.08.2013 r. znaczenia „rozwiązania stosunku pracy”, o którym mowa w art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela. Ze względu na ustalone okoliczności, co do następującego bezpośrednio po tym zdarzeniu, nawiązania kolejnego zatrudnienia, rozwiązanie stosunku pracy 30.08.2013 r. nie miało znaczenia „przejścia na emeryturę”. Sąd I instancji podkreślił, iż z okoliczności faktycznych jasno wynika, iż w dacie nawiązania kolejnego stosunku pracy odwołująca nie mogła

legitymować się statusem emeryta. Zostało bowiem ustalone, iż o zawarcie umowy o pracę z 30.08.2013 r. odwołująca zwróciła się do swego poprzedniego pracodawcy już 26.08.2013 r., zaś konkurs na dyrektora szkoły wygrała w lipcu 2013 r.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższe okoliczności w sposób jednoznaczny wskazują, iż zarówno w trakcie postępowania przed organem rentowym, jak i w postępowaniu przed Sądem Okręgowym odwołująca nie wykazała spełnienia przesłanki rozwiązania stosunku pracy o którym mowa w art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela. Nie może ona zatem nabyć prawa do emerytury w myśl ww. ustawy.

Mając powyższe na uwadze na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Od powyższego orzeczenia apelację złożyła wnioskodawczyni L. R., zaskarżając w całości wyrok Sądu Okręgowego w Łomży, podnosząc iż żaden przepis nie wymaga, aby w dniu składania wniosku o emeryturę rozwiązany był stosunek pracy. Jednocześnie skarżąca zauważyła, że stosownie do przepisów ustawy Karta Nauczyciela rozwiązała stosunek pracy na swój wniosek, legitymuje się 30-letnim okresem zatrudnienia, w tym 20-letnim stażem pracy wykonywanej w szczególnym charakterze (jako nauczyciel), a nadto złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku OFE na dochody budżetu państwa.

Skarżąca domagała się również dopuszczenia dowodów w postaci: wydruku kart wynagrodzeń za miesiące VII-VIII. 2013 roku, które są potwierdzeniem faktu nie otrzymania wynagrodzenia za 31.08.2013 r. (Wypłatę wynagrodzenia pomniejszono o 1/30) (Załącznik Nr 1) oraz dokumentów związanych z wyrejestrowaniem z ubezpieczeń, a następnie zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych.

Wskazując na powyższe podstawy apelacji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie emerytury, ewentualnie wniosła o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonej jest zasadna.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Zamykają się one następującymi okolicznościami. L. R. urodziła się w dniu (...) i od dnia 1 września 1982r. pracowała jako nauczyciel w Szkole Podstawowej nr (...) w Ł., a następnie od dnia 1 września 1993r w Liceum Plastycznym w Ł.. Stosunek pracy został rozwiązany w związku z przejściem na emeryturę [art.23 ust.1 pkt 1 KN] na wniosek odwołującej. Następnie tego samego dnia tj. 30 sierpnia 2013r. skarżąca ponownie zawarła z Liceum Plastycznym w Ł. umowę o pracę na czas określony od dnia 1 września 2013r. do dnia 31 sierpnia 2018r., a dzień jej rozpoczęcia został określony na 2 września 2013r. Dalej w dniu 26 września 2013r. L. R. złożyła wniosek o emeryturę, a pozwany zaskarżoną w tej sprawie decyzją z dnia 23 października 2013r odmówił przyznania jej prawa do emerytury wskazując, iż w dacie zgłoszenia wniosku odwołująca pozostawała w zatrudnieniu.

Tak ustalone okoliczności faktyczne obligują w ocenie Sądu Okręgowego do oddalenia odwołania w oparciu o brzmienie art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r., Nr 97 poz. 674 z późn. zm, dalej powoływana jako Karta Nauczyciela). Dokonana w ten sposób wykładnia prawa materialnego jest wadliwa.

Po pierwsze, przepisy Karty Nauczyciela w sposób wyczerpujący regulują zasady przechodzenia nauczycieli na emeryturę. Odrębność tego systemu polega na przyznaniu prawa do emerytury bez względu na wiek. Zgodnie z treścią art. 88 Karty Nauczyciela emerytura przysługuje po wykazaniu trzydziestoletniego okresu zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze, zaś nauczyciele szkół, placówek, zakładów specjalnych oraz zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich - dwudziestopięcioletni okres zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze w szkolnictwie specjalnym. Jednocześnie nauczycieli uznaje się za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze [vide art. 32 ust. 3 pkt 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych].

Po wtóre, ponowne wykonywanie pracy nauczycielskiej po rozwiązaniu stosunku pracy nie wpływa na możliwość nabycia uprawnień do emerytury w trybie art. 88 Karty Nauczyciela. [por. wyrok SN z dnia 25 czerwca 2009r. I UK 16/09 Lex 519956]

Po trzecie, skarżąca spełnia ustawowe przesłanki do przyznania emerytury określone w treści art. 88 ust.2 a Karty Nauczyciela. I tak spełniła warunki stażowe w ciągu dziesięciu lat od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440, 1717 i 1734). Pozwany już w decyzji odmawiającej prawa do świadczenia z dnia 16 stycznia 2007r. wskazał, że ubezpieczona legitymuje się trzydziestoletnim okresem ubezpieczenia, w tym okresem dwudziestu lat pracy w charakterze nauczyciela. Wówczas odmowa przyznania emerytury była spowodowana kontynuowaniem zatrudnienia. Tymczasem powołany przepis art. 88 ust. 2a pkt 1 Karty Nauczyciela nie wymagał rozwiązania stosunku pracy w ciągu 10 lat od wejścia w życie ustawy emerytalnej.

Po czwarte, ubezpieczona złożyła także wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa.

Po piąte, rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło na wniosek nauczyciela w trybie art. 23 Karty Nauczyciela. Nie można dopatrywać się w rozwiązaniu umowy o pracę pozorności, na co uwagę zwracała strona pozwana w toku postępowania apelacyjnego. Należy oczywiście odróżnić zakwalifikowanie czynności prawnej [rozwiązania stosunku pracy], jako czynności pozornej [art. 83 § 1 kc] od czynności zawartej w celu obejścia prawa [art. 58 § 1 kc].

Czynnością zawartą w celu obejścia prawa określa się czynność podjętą w celu osiągnięcia skutku zakazanego przez prawo. W judykaturze Sądu Najwyższego [vide wyrok SN z dnia 25.11.2004r. I PK 42/04 OSNP 2005 nr 14, poz. 209] wskazano dodatkowo, iż „czynności mające na celu obejście ustawy (in fraudem legis) zawierają jedynie pozór zgodności z ustawą. Czynność prawna mająca na celu obejście ustawy polega na takim ukształtowaniu jej treści, która z punktu widzenia formalnego (pozornie) nie sprzeciwia się ustawie, ale w rzeczywistości (w znaczeniu materialnym) zmierza do zrealizowania celu, którego osiągnięcie jest przez nią zakazane. Takiego działania nie można przypisać skarżącej, bowiem rozwiązanie umowy o pracę w celu uzyskania emerytury nie może być postrzegane w kontekście realizacji celu zakazanego przez prawo. Tego rodzaju kierunek wyznacza orzecznictwo Sądu Najwyższego. Jako przykład można przytoczyć wyrok SN z dnia 11 stycznia 2006r. w sprawie II UK 51/05, zgodnie z którym dokonanie czynności prawnej dla osiągnięcia skutków, jakie ustawa z nią wiąże nie ma na celu obejścia prawa [art. 58 § 1 kc], czy też wyrok SN z dnia 18 października 2005r. w sprawie II UK 43/05, zgodnie z którym cel zawarcia umowy o pracę w postaci osiągnięcia świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie jest sprzeczny z ustawą.

Nie można też pominąć, że obecnie ustawodawca zrezygnował z tego warunku [rozwiązanie umowy o pracę] w przypadku emerytury przyznawanej w trybie art. 184 ustawy emerytalnej, co także powinno być uwzględniane przy wykładni prawa w przedmiotowym sporze.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, iż oświadczenie woli jest złożone dla pozorów, jeżeli jest symulowane. Ma to miejsce gdy, strony które dokonują symulowanej czynności prawnej, próbują wywołać wobec osób trzecich przeświadczenie (niezgodne z rzeczywistością), że ich zamiarem jest wywołanie skutków prawnych, objętych treścią ich oświadczeń woli. Po drugie, musi między stronami istnieć tajne, niedostępne osobom trzecim porozumienie, że te oświadczenia woli nie mają wywołać zwykłych skutków prawnych (akt konfidencji); jest to porozumienie co do tego, że zamiar wyrażony w treści symulowanych oświadczeń woli nie istnieje lub że zamiar ten jest inny niż ujawniony w symulowanych oświadczeniach. Niezgodność rzeczywistego zamiaru stron z treścią czynności prawnej musi odnosić się do jej skuteczności prawnej, woli powołania do życia określonego stosunku prawnego. Nie powoduje pozorności wskazanie przez strony fałszywych pobudek, daty lub miejsca zawarcia umowy, powołanie się na nieprawdziwe fakty, wadliwe nazwanie umowy lub poszczególnych praw i obowiązków. Przepis art. 83 § 1 k.c. opisuje dwie różne postaci pozorności. Pierwsza z nich (zdanie pierwsze) dotyczy sytuacji, gdy strony dokonują czynności prawnej dla pozorów i jej dokonanie nie służy ukryciu innej czynności prawnej. Można tu mówić o pozorności zwykłej, bezwzględnej lub o symulacji absolutnej, bezwzględnej. Druga (zdanie drugie) dotyczy sytuacji, gdy strony dokonują czynności prawnej

pozornej w celu ukrycia innej czynności prawnej (dysymulowanej), której skutki prawne rzeczywiście chcą wywołać [por. szerzej wyrok SN z dnia 10 czerwca 2013r. w sprawie II PK 299/12 lex 1393828]. Ocena ustalonego w sprawie stanu faktycznego nie pozwala na formułowanie tezy o pozorności rozwiązania umowy o pracę.

Wnioskodawczyni zamierzała rozwiązać [i to uczyniła] na swój wniosek umowę o pracę w celu uzyskania emerytury. W tym celu podjęła określone czynności, które zostały zaaprobowane przez pozwanego [vide pismo z dnia 7 czerwca 2013r. znak DEK (...)]. Natomiast zupełnie odrębną kwestią jest zgłoszenie swej kandydatury na ponowną kadencję dyrektora szkoły oraz wygranie tego konkursu przed dniem ustania zatrudnienia. W kontekście podjęcia kolejnej pracy przepisy Karty Nauczyciela nie stawiają przed pracownikiem żadnych ograniczeń. Nie można zatem oceniać, czy jeden dzień przerwy w pracy, czy też dopiero kilka realizuje dyspozycję art. 88 ust.2a Karty Nauczyciela, gdyż nie są to ustawowe przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury. Nauczyciel, który na swój wniosek rozwiązał stosunek pracy w celu przejścia na emeryturę, a następnie ponownie podjął zatrudnienie w charakterze nauczyciela w tej samej placówce oświatowej [szkole] jest uprawniony do emerytury na podstawie art. 88 ust.2a ustawy z dnia z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela [Dz. U. z 2014r. poz.191 t.j.] niezależnie od czasu trwania przerwy pomiędzy jednym, a drugim zatrudnieniem o ile do dnia rozwiązania stosunku pracy spełnił warunki stażowe wymienione w powołanym wyżej przepisie. Z kolei wniosek o emeryturę nie musi być złożony bezpośrednio po ustaniu stosunku pracy [por. wyrok SN z dnia 2 lutego 2011r. w sprawie II UK 232/10].

Reasumując, powyższa apelacja ubezpieczonej zasługuje na uwzględnienie na podstawie art. 386 §1 kpc.